

Sygnatura akt: V GC 2147/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 02 września 2020 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Górna-Szuława

po rozpoznaniu w dniu 02 września 2020 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L.**

przeciwko: (...) **Spółka Akcyjna z siedzibą w S.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. kwotę 258,00 zł (dwieście pięćdziesiąt osiem złotych 00/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 11 czerwca 2018r. do dnia zapłaty,
2. oddała powództwo w pozostałym zakresie,
3. zasądza od powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. na rzecz pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. kwotę 1.047,79 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. nakazuje pobrać od powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 251,78 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych,
5. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 31,12 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 2147/18

UZASADNIENIE

W dniu 25 czerwca 2018 r. (data wpływu) powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wystąpiła do Sądu Rejonowego w Kaliszu V Wydziału Gospodarczego przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. z pozwem o zapłatę w postępowaniu upominawczym kwoty 2.382,51 zł

z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 11 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

W uzasadnieniu swojego żądania powódka wskazała, iż w dniu 26 marca 2018 r.

w wyniku kolizji drogowej doszło do uszkodzenia pojazdu marki R. (...) nr rej. (...) stanowiącego współwłasność E. T. i A. T.. Sprawca szkody

w dniu zdarzenia posiadał polisę odpowiedzialności cywilnej zawartą ze stroną pozwaną. Ubezpieczyciel uznał, co do zasady, swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę i wypłacił bezsporną część odszkodowania. Powódka podniosła, że w związku z uszkodzeniem swojego samochodu poszkodowana korzystała z pojazdu zastępczego wynajętego od (...) Spółki Akcyjnej w okresie od dnia 17 kwietnia 2018 r. do dnia 30 kwietnia 2018 r., tj. przez 13 dni. Stawka dobową została przez strony ustalona na kwotę 183,27 zł brutto. Łączny koszt najmu wyniósł 2.382,51 zł brutto. Powódka wskazała, że w dniu 30 kwietnia 2018 r. przejęła od poszkodowanej zobowiązanie do zapłaty czynszu najmu. Jednocześnie, w zamian za przejęcie tego zobowiązania, nabyła od poszkodowanej wierzytelność obejmującą roszczenie o naprawienie szkody poniesionej przez nią wskutek niemożności korzystania z uszkodzonego samochodu w wysokości wynikających stąd kosztów najmu pojazdu zastępczego. Powódka podniosła, że pozwany odmówił wypłaty świadczenia wskazując, że nie pokryje on dochodzonych kosztów najmu, gdyż w trakcie likwidacji szkody nie przedłożyła obejmującej ich faktury VAT. Pomimo złożonego odwołania ubezpieczyciel podtrzymał swoje stanowisko w sprawie.

Uzasadniając termin początkowy naliczenia odsetek powódka wskazała, że zgodnie z treścią art. 817§1kc domaga się ich od daty upływu 30 dni od dnia zgłoszenia ubezpieczycielowi roszczenia o zwrot kosztów najmu zastępczego samochodu, które miało miejsce w dniu 11 maja 2018 r.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 11 lipca 2018 r. wydanym w sprawie sygn. akt V GNc 3354/18 Referendarz Sądowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Z przedmiotowym rozstrzygnięciem nie zgodził się pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika i w dniu 16 sierpnia 2018 r. (data wpływu) złożył sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego i zastosowaną przez wynajmującego dobową stawkę tego najmu. Wskazał, że w dniu 27 marca 2018 r. przesłał poszkodowanej na wskazany przez nią w zgłoszeniu szkody adres mailowy propozycję bezkosztowego zorganizowania pojazdu zastępczego. Oferta była również zawarta w ocenie technicznej pojazdu z dnia 30 marca 2018 r. Poszkodowana nie skorzystała z jego oferty, czym przyczyniła się do zwiększenia rozmiaru szkody. Pozwany zakwestionował także przebieg procesu naprawy wskazany w przedłożonym przez powódkę protokole podnosząc, że został on nadmiernie wydłużony.

W piśmie procesowym z dnia 24 września 2018 r. (data wpływu) powódka podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

Fakty bezsporne.

W dniu 26 marca 2018 r. w wyniku kolizji drogowej doszło do uszkodzenia pojazdu marki R. (...) nr rej. (...) stanowiącego współwłasność E. T. i A. T.. Sprawca szkody w dniu zdarzenia posiadał polisę odpowiedzialności cywilnej zawartą ze stroną pozwaną.

Fakty bezsporne, a nadto kopia wyroku karnego k. 136-137, zeznania świadka I. K. k. 168-169, e-protokół rozprawy z dnia 23.01.2020r. 00:01:56-00:14:30.

Na skutek kolizji samochód poszkodowanych miał uszkodzony przód i lewy bok: porysowane lewe przednie nadkole, skrzywiony zderzak przedni, uszkodzone lewe przednie koło, uszkodzony układ kierowniczy, wgniecenie na przednich drzwiach z lewej strony, uszkodzona obudowa lewego usterka. Po zdarzeniu pojazd nadawał się do jazdy. Uszkodzony samochód nie był wykorzystywany w działalności gospodarczej.

Dowód: zgłoszenie szkody w aktach szkodowych ubezpieczyciela płyta CD k. 63, zeznania świadka E. T. k. 105, e-protokół rozprawy z dnia 11.04.2019r. 00:01:34-00:12:10.

Szkoda została zgłoszona pozwanemu telefonicznie przez poszkodowaną tego samego dnia. W korespondencji mailowej wysłanej do poszkodowanej dnia 29 marca 2018 r. o godz. 7.37 na adres mailowy wskazany w zgłoszeniu szkody (...) ubezpieczyciel poinformował ją o możliwości wynajmu samochodu zastępczego bezpośrednio od współpracujących z nim wypożyczalni samochodów (...) a (...), 99 R., S. i A. oraz przesłał cennik zawierający zestawienie dobowych stawek najmu akceptowanych przez niego za określony segment pojazdu. Wskazał, numer telefonu i adres mailowy, za pośrednictwem którego poszkodowana mogła się skontaktować z wypożyczalnią pojazdów zastępczych w przypadku zainteresowania usługą. Poinformował jednocześnie, że w przypadku wynajęcia samochodu zastępczego we własnym zakresie zarówno okres najmu, jak i jego koszt będą podlegać weryfikacji. Stawka za wynajem pojazdu z segmentu B (odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego) została określona w informacji na 86,00 zł brutto.

Dowód: informacja o pojeździe zastępczym w aktach szkodowych ubezpieczyciela płyta CD k. 63.

Informacja o możliwości wynajęcia samochodu zastępczego bezpośrednio od współpracujących z ubezpieczycielem wypożyczalni i akceptowany przez niego stawkach w przypadku wynajęcia pojazdu na własną rękę była zawarta również w protokole szkody w pojeździe z dnia 30 marca 2018 r., podpisanym przez poszkodowanego A. T..

Dowód: protokół szkody w pojeździe w aktach szkodowych ubezpieczyciela płyta CD k. 63.

Od dnia 01 lipca 2012 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w K. w porozumieniu z pozwanym oferuje najem pojazdów zastępczych we wszystkich klasach po uzgodnionych z ubezpieczycielem stawkach dobowych na terenie całej Polski. Uzgodnione ceny obejmują również usługi dodatkowe, w tym obsługę klienta poza godzinami pracy biur, przygotowanie pojazdu do wynajmu, użytkowanie samochodu poza granicami RP oraz podstawienie i odbiór pojazdu od klienta, zgodnie z jego życzeniem. Ponadto firma nie pobiera kaucji, a samochody są wypożyczane bez limitu kilometrów, z aktualnym ubezpieczeniem z OC i AC.

Dowód: oświadczenie k. 56.

Od dnia 01 lipca 2015 r. pozwany ubezpieczyciel współpracuje z (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (koncesjonowanym przedstawicielem A.), firmą świadczącą usługi w zakresie profesjonalnego wynajmu pojazdów zastępczych na terenie całej Polski. Samochody są podstawiane i odbierane zgodnie z życzeniem klienta, firma nie pobiera kaucji, pojazdy są wypożyczane bez limitu kilometrów, z aktualnym ubezpieczeniem OC i AC.

Dowód: oświadczenie k. 67.

Od dnia 01 lipca 2012 r. 99rent Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w porozumieniu z pozwanym oferuje najem pojazdów zastępczych we wszystkich klasach po uzgodnionych z ubezpieczycielem stawkach dobowych na terenie całej Polski. Uzgodnione ceny obejmują również usługi dodatkowe, w tym obsługę klienta poza godzinami pracy biur, przygotowanie pojazdu do wynajmu, użytkowanie samochodu poza granicami RP oraz podstawienie i odbiór pojazdu od klienta, zgodnie z jego życzeniem. Ponadto firma nie pobiera kaucji, a samochody są wypożyczane bez limitu kilometrów, z aktualnym ubezpieczeniem z OC i AC.

Dowód: oświadczenie k. 58.

Informacje o firmie powódki poszkodowana otrzymała od świadka kolizji, który dał im również namiary na mechanika.

Dowód: zeznania świadka E. T. k. 105, e-protokół rozprawy z dnia 11.04.2019r. 00:01:34-00:12:10.

W dniu 30 marca 2018 r. odbyły się oględziny uszkodzonego pojazdu. Tego samego dnia został sporządzony protokół szkody w pojeździe i kalkulacja naprawy ubezpieczyciela. Zaś następnego dnia ubezpieczyciela przyznał poszkodowanym odszkodowanie w wysokości 1.192,42 zł.

Dowód: protokół szkody w pojeździe, kalkulacja naprawy oraz decyzja w aktach szkodowych ubezpieczyciela płyta CD k. 63.

Dnia 17 kwietnia 2018 r. poszkodowani zlecieli naprawę uszkodzonego samochodu K. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą N. K. w D.. Tego samego dnia poszkodowana E. T. zawarła z (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w L. umowę najmu samochodu nr (...), której przedmiotem był pojazd zastępczy klasy B marki T. (...) nr rej. (...). Dobową stawkę najmu strony ustaliły na kwotę 183,27 zł brutto. Samochód został wydany poszkodowanej tego samego dnia i zwrócony w dniu 30 kwietnia 2018 r.

Dowód: pełnomocnictwo k. 11, 12, wydruk KRS k. 13-16, zlecenie naprawy k. 21, aneks do umowy najmu k. 22, protokół odbioru pojazdu k. 23, umowa wynajmu samochodu k. 36, owu k. 37-38.

Poszkodowani nie negocjowali warunków umowy najmu pojazdu zastępczego, ani dobowej stawki tego najmu. Nie mieli żadnych dodatkowych wymagań dotyczących samochodu. Wystarczyło, żeby był pojazd zastępczy. Dla poszkodowanych było ważne, żeby samochód miał możliwość montażu fotelika dziecięcego, ale uzyskali informację, że każdy samochód to ma. W dacie zdarzenia w ich gospodarstwie domowym był jeszcze samochód poszkodowanego, którego używał i auto jego teściowej, które było przez nią użytkowane.

Dowód: zeznania świadków: E. T. k. 105, e-protokół rozprawy z dnia 11.04.2019r. 00:01:34-00:12:10, A. T. k. 106, e-protokół rozprawy z dnia 11.04.2019r. 00:12:02-00:21:00.

Poszkodowana korzystała z wynajętego samochodu w okresie od dnia 17 kwietnia 2018 r. do dnia 30 kwietnia 2018 r., tj. przez 13 dni. Stawka dobowo wynajmu wyniosła 183,27 zł brutto. Łączny koszt najmu wyniósł 2.832,51 zł brutto. W dniu 30 kwietnia 2018 r. (...) Spółka Akcyjna z siedziba w L. sporządziła raport z wynajmu pojazdu zastępczego do umowy nr (...) dokumentujący okres najmu i ustaloną przez strony stawkę.

Dowód: raport z wynajmu pojazdu k. 24.

Również dnia 30 kwietnia 2018 r. poszkodowani zawarli z powódką umowy przejęcia długu, na mocy których powódka nabyła od nich wierzytelność obejmującą roszczenie o naprawienie szkody poniesionej przez nich wskutek niemożności korzystania z uszkodzonego samochodu w wysokości wynikających stąd kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Dowód: pełnomocnictwo k. 10, wydruk KRS k. 13-16, umowa k. 30-32, 33-35.

Pojazd poszkodowanych przebywał w warsztacie naprawczym w okresie od dnia 17 kwietnia 2018 r. do dnia 27 kwietnia 2018 r. Naprawa została zakończona w dniu 26 kwietnia 2018 r., a następnego dnia samochód został odebrany z warsztatu. Naprawa trwała zatem 10 dni.

Dowód: zlecenie naprawy k. 21.

Dnia 11 maja 2018 r. powódka mailowo zgłosiła pozwanemu roszczenie z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego. Do zgłoszenia dołączyła raport z wynajmu pojazdu zastępczego, zawiadomienie o cesji, umowy wynajmu samochodu

zastępczego, oświadczenia poszkodowanych, pełnomocnictwo, zlecenie naprawy oraz oświadczenie o odmowie pojazdu z TU. Pozwany odmówił wypłaty odszkodowania wskazując, że roszczenie jest niewymagalne, gdyż powódka nie przedłożyła rachunku ani faktury VAT za wynajem pojazdu zastępczego.

Dowód: korespondencja mailowa k. 26-29.

Dobowa stawka najmu samochodów w segmencie klasy B tj. takiej, jak uszkodzony R. (...) i wynajęty T. (...) w kwocie 149,00 zł netto, tj. 183,27 zł brutto nie mieści się w maksymalnych stawkach rynkowych najmu pojazdów zastępczych właściwych dla rynku lokalnego, które wynoszą od 52,84 zł netto, tj. 65,00 zł brutto do 109,75 zł netto, tj. 135,00 zł netto.

Całkowity czas naprawy pojazdu po szkodzie obejmuje: merytoryczny czas likwidacji szkody (ogłędziny uszkodzonego pojazdu, sporządzenie kalkulacji naprawy, przyjęcie przez ubezpieczyciela odpowiedzialności za powstałą szkodę i uzgodnienie warunków naprawy) oraz techniczny czas likwidacji szkody (pełny czas technicznej naprawy pojazdu).

W przedmiotowej sprawie merytoryczna likwidacja szkody trwała od dnia 26 marca 2018 r. (data zgłoszenia szkody) do dnia 31 marca 2018 r., czyli do dnia wypłaty odszkodowania. Po tym czasie zakład naprawczy mógł rozpocząć techniczną część likwidacji szkody.

Do pełnego czasu naprawczego zalicza się czas na dostawę części (standardowo 1-3 dni), czas technologicznej naprawy (wg specjalistycznych programów komputerowych), czas przygotowawczy (przygotowanie narzędzi i urządzeń, pobranie części, ustawienie i odstawienie pojazdu na i ze stanowiska) oraz czas dodatkowy i socjalny (konsultacje, poprawianie błędów, przerwy na posiłek, napoje, odpoczynek).

W niniejszej sprawie czas na dostawę części został określony na 1-3 dni. Czas technologiczny wyniósł 8,4 roboczogodzin. Powinien być powiększony o współczynnik 1,4, łącznie niecałe 2 dni. Z uwagi na powyższe uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego związany z naprawą samochodu poszkodowanych wynosi 3 kolejne dni robocze po otrzymaniu wszystkich niezbędnych części zamiennych, tj. od dnia 17 kwietnia 2018 r. do dnia 19-23 kwietnia 2019 r.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i wyceny pojazdów oraz jakości i kosztów napraw powypadkowych k. 185-201.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów: dokumentów przedłożonych do akt przez strony, dokumentów zgromadzonych w aktach szkody, zeznań świadków E. T., A. T. i I. K., a także pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i wyceny pojazdów oraz jakości i kosztów napraw powypadkowych.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty, z których dowód przeprowadzono w toku postępowania. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości, nie zostały one również zakwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd uznał zeznania świadków słuchanych w sprawie za wiarygodne, gdyż były one spontaniczne, spójne, logiczne i znajdowały potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, nadto nie zostały kwestionowane przez strony procesu (art. 230 kpc).

Opinia biegłego ma na celu ułatwienie Sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Sama opinia nie może być źródłem materiału faktycznego sprawy ani stanowić podstawy ustalenia okoliczności będących przedmiotem oceny biegłych. Opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233§1 kpc, lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych

w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (tak postanowienie SN z dnia 07 listopada 2000 r., I CKN 1170/98). Specyfika oceny tego dowodu wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej.

Po doręczeniu odpisu opinii pełnomocnik powódki jej nie kwestionował. Pełnomocnik pozwanego ubezpieczyciela wskazał, że biegły niezasadnie doliczył 2 dni na sprowadzenie części zamiennych. Podniósł, że pojazd po szkodzie był normalnie eksploatowany, więc jego wstawienie do warsztatu powinno się odbyć wówczas, gdy warsztat będzie w stanie rozpocząć naprawę (będzie miał części zamienne). nie wniósł jednak o sporządzenie opinii uzupełniającej, ani wezwanie biegłego na rozprawę w celu złożenia ustnych wyjaśnień do pisemnej opinii sporządzonej w sprawie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd podzielił opinię biegłego z dziedziny techniki samochodowej i wyceny pojazdów oraz jakości i kosztów napraw powypadkowych mgr M. S. w zakresie wysokości stawki najmu pojazdu zastępczego. Opinia ta, jako sporządzona w tym zakresie zgodnie ze stanem wiedzy, przez fachowca w swojej dziedzinie jest rzeczowa, logiczna, pozbawiona wewnętrznych sprzeczności i oparta na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Biegły w sposób kompleksowy i wyczerpujący ustalił wysokość dobowej stawki najmu. Obliczając ją wziął pod uwagę wypożyczalnie samochodów działające na lokalnym rynku, z uwzględnieniem oferowanych przez nie warunków wynajmu oraz klasę pojazdu wynajętego przez poszkodowanego i stwierdził, że dobowy stawka najmu samochodów w segmencie klasy B tj. takiej, jak uszkodzony R. (...) i wynajęty T. (...) zastosowana przez wynajmującą w wysokości 149,00 zł netto, tj. 183,27 zł brutto nie mieści się w maksymalnych stawkach rynkowych najmu pojazdów zastępczych właściwych dla rynku lokalnego, które wynoszą od 52,84 zł netto, tj. 65,00 zł brutto do 109,75 zł netto, tj. 135,00 zł netto.

Biegły w sporządzonej przez siebie opinii wskazał, że uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego związany z naprawą samochodu poszkodowanych wynosi 3 kolejne dni robocze po otrzymaniu wszystkich niezbędnych części zamiennych, tj. od dnia 17 kwietnia 2018 r. do dnia 19-23 kwietnia 2019 r. Sąd jednakże miał na uwadze, że po zdarzeniu z dnia 26 marca

2018 r. samochód nadawał się do jazdy i został oddany do naprawy w dniu 17 kwietnia

2018 r. Tym samym pomiędzy sporządzeniem protokołu szkody w pojeździe, a wstawieniem samochodu do naprawy upłynęły prawie 3 tygodnie, w ciągu których poszkodowani mogli zlecić zamówienie wymaganych części zamiennych. Dlatego też Sąd uznał, iż uzasadnionym czasem najmu pojazdu zastępczego związanym z naprawą samochodu poszkodowanych są 3 kolejne dni kalendarzowe, poczynając od oddania auta do naprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Pozostaje poza sporem, że w dniu 26 marca 2018 r. w wyniku kolizji drogowej doszło do uszkodzenia pojazdu marki R. (...) nr rej. (...) stanowiącego współwłasność E. T. i A. T.. Jest nadto bezsporne, iż strona pozwana była ubezpieczycielem sprawcy kolizji w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz że uznała odpowiedzialność za powstałą szkodę co do zasady. Niekwestionowane również było, iż dnia 30 kwietnia 2018 r. poszkodowani zawarli z powódką umowy przejęcia długu, na mocy których powódka nabyła od nich wierzytelność obejmującą roszczenie o naprawienie szkody poniesionej przez nich wskutek niemożności korzystania z uszkodzonego samochodu w wysokości wynikających stąd kosztów najmu pojazdu zastępczego. Powódka może zatem skutecznie realizować uprawnienia poprzednich wierzycieli również w zakresie dochodzenia należności na drodze sądowej, co nie było kwestionowane przez pozwanego.

Sporny pozostaje zaś uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego oraz wysokość dobowej stawki czynszu za ten wynajem.

Stosownie do treści art. 822§1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której zawarta została

umowa ubezpieczenia. Powyższy przepis stanowi podstawę odpowiedzialności strony pozwanej za skutki kolizji, w której uczestniczył pojazd poszkodowanego.

Warunki odpowiedzialności pozwanej jako zakładu ubezpieczeń za szkodę spowodowaną przez ubezpieczonego przez niego posiadacza pojazdu mechanicznego określa ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 392 z późn. zm.). W myśl art. 34 cytowanej wyżej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym (art. 36 w/w ustawy). Przy czym jeżeli doszło do zderzenia się dwóch pojazdów mechanicznych, to podstawę odpowiedzialności stanowi art. 415 kc, bowiem jak to wynika z art. 436§2 kc obowiązek naprawienia szkody związany jest z winą sprawcy.

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 kc statuującego zasadę pełnego odszkodowania w granicach odpowiedzialności odszkodowawczej za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utracone korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze). Najogólniej rzecz ujmując szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica pomiędzy obecnym jego stanem majątkowym, a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Jest nią zatem utrata lub zmniejszenie aktywów, bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej.

Jak podkreśla się w orzecznictwie, utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia czy uszkodzenia stanowi szkodę majątkową. Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Niemożność korzystania z rzeczy, np. z samochodu, który został uszkodzony i wymaga naprawy, jest normalnym następstwem szkody, o której mowa w art. 361§1 kc, powodującym obowiązek wypłaty odszkodowania, w szczególności gdy zastąpienie rzeczy uszkodzonej w okresie jej naprawy wymagało wydatków. Co do możliwości zaliczenia kosztów najmu pojazdu zastępczego do normalnych następstw uszkodzenia samochodu Sąd Najwyższy wypowiedział się w wyroku z dnia 08 września 2004 r. (IV CK 672/03, Lex nr 146324),

w którym wskazał m.in., że postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku

z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia. W przypadku wystąpienia wymienionych przesłanek, naprawienie szkody przez podmiot do tego zobowiązany, powinno polegać na przywróceniu w majątku poszkodowanego stanu rzeczy naruszonego zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może przewyższać jednak wysokości faktycznie poniesionej szkody. Postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska

o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia albo uszkodzenia. Zaś odpowiedzialność ubezpieczyciela

z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed kolizji.

Z treści art. 361§1 i 2 kc wynika zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi więc odpowiedzialność za wszystkie normalne następstwa zdarzenia, pozostające z tym zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym. Niewątpliwie normalnym następstwem w rozumieniu art. 361§1 kc jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, w sytuacji jego uszkodzenia lub zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

Skoro skutkiem wypadku komunikacyjnego z udziałem poszkodowanego jest uszkodzenie pojazdu mechanicznego uniemożliwiające poszkodowanemu korzystanie z niego, uszczerbkiem w jego majątku są koszty najmu pojazdu zastępczego. Przy czym w praktyce sądowej przyjmuje się, że ponoszenie kosztów najmu pojazdu zastępczego pozostaje w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym (por. wyrok SN z dnia 02 lipca 2004 r., II CK 412/03, oraz wyrok SN z dnia 05 listopada 2004 r., II CK 494/03).

Stosownie do przepisu art. 354§2 kc wierzyciel powinien współdziałać przy wykonaniu zobowiązania w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współzycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Ponadto, zgodnie z treścią art. 826§1 kc i art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, w razie zaistnienia zdarzenia objętego ubezpieczeniem obowiązkowym, osoba uczestnicząca w nim jest obowiązana między innymi do zapobieżenia, w miarę możliwości, zwiększeniu się szkody.

Poszkodowani zatem, jako wierzyciele byli, w świetle powołanych powyżej przepisów, zobowiązani dążyć do minimalizacji rozmiarów szkody oraz do współdziałania przy wykonaniu zobowiązania w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu, zasadom współzycia społecznego oraz ustalonym zwyczajom.

W przedmiotowej poszkodowana zeznała, że nie pamięta, czy pozwany przysłał jej na maila ofertę najmu pojazdu zastępczego oraz informacje o akceptowanych przez niego dobowych stawkach najmu na wypadek skorzystania z usług innej wypożyczalni. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że w korespondencji mailowej wysłanej do poszkodowanej w dniu 29 marca 2018 r. o godz. 7.37 na adres mailowy wskazany w zgłoszeniu szkody ubezpieczyciel poinformował ją o możliwości wynajmu samochodu zastępczego bezpośrednio od współpracujących z nim wypożyczalni samochodów oraz przesłał cennik zawierający zestawienie dobowych stawek najmu akceptowanych przez niego za określony segment pojazdu oraz wskazał, numer telefonu i adres mailowy, za pośrednictwem którego poszkodowany mógł się skontaktować z wypożyczalnią pojazdów zastępczych w przypadku zainteresowania usługą. W piśmie jednoznacznie wskazał, że dobową stawką za wynajem pojazdu z segmentu B, tj. w klasie odpowiadającej klasie pojazdu uszkodzonego wynosi 86,00 zł brutto. Ubezpieczyciel poinformował jednocześnie, że w przypadku wynajęcia pojazdu zastępczego we własnym zakresie zarówno okres najmu, jak i jego koszt będą podlegać weryfikacji. Informacja o możliwości wynajęcia samochodu zastępczego bezpośrednio od współpracujących z ubezpieczycielem wypożyczalni i akceptowany przez niego stawkach w przypadku wynajęcia pojazdu na własną rękę była zawarta również w protokole szkody w pojeździe z dnia 30 marca 2018 r., podpisanym przez poszkodowanego A. T.. Podkreślić należy, iż pojazd zastępczy został poszkodowanej wydany w dniu 14 kwietnia 2018 r., zatem po otrzymaniu przez poszkodowanych propozycji ubezpieczyciela bezgotówkowego najmu samochodu i obowiązującego u niego cennika usług.

Zasadnie więc pozwany, jako dłużnik, w ramach właściwego wykonania zobowiązania wskazywał na możliwość skorzystania przez poszkodowaną ze złożonej przez nią oferty wynajmu pojazdu zastępczego, po niższej stawce dniowej. Na poparcie swoich twierdzeń ubezpieczyciel przedłożył umowę o współpracy z firmami świadczącymi usługi w zakresie profesjonalnego wynajmu pojazdów zastępczych na terenie całej Polski. Ich samochody są podstawiane i odbierane zgodnie z życzeniem klienta, firma nie pobiera kaucji, pojazdy są wypożyczane bez limitu kilometrów, z aktualnym ubezpieczeniem OC i AC.

Pozwany wykazał tym samym, że to zastosowana przez niego stawka wynajmu pojazdu zastępczego powinna mieć zastosowanie, tym bardziej w sytuacji, gdy poszkodowany nie podjął żadnej aktywności, aby obnażyć nieatrakcyjność oferty. Oferta w znaczeniu art. 66§1 kc ma bowiem wyłącznie wyrażać czytelną wolę kontrahenta co do zawarcia umowy określonej treści, albo doprowadzenia do zawarcia umowy określonej treści (w przypadku pośrednictwa). Propozycja ubezpieczyciela wynajmu pojazdu zastępczego złożona poszkodowanemu po zgłoszeniu szkody i podczas oględzin dyspozycję tę wypełniała, gdyż wskazywała na najważniejszy element umowy w postaci stawki dziennej wynajmu

pojazdu w klasie odpowiadającej uszkodzonemu wskutek kolizji samochodowi. Niewątpliwie okoliczność ta ma istotne znaczenie dla oceny zasadności zakresu dochodzonego przez powódkę odszkodowania, szczególnie w sytuacji gdy, poszkodowani nie podjęli żadnych działań w celu ujawnienia pozorności oferty złożonej przez stronę pozwaną.

W konsekwencji przedstawienia przedmiotowej oferty doszło do przeniesienia ciężaru dowodu na powódkę, jako wierzycielkę, w zakresie wykazania, iż w realiach rozpoznawanej sprawy zastosowana przez nią stawka pomimo, iż wyższa od zaproponowanej przez pozwanego ubezpieczyciela, powinna znaleźć zastosowanie. W tym wypadku działanie powódki (poszkodowanego) miało polegać na aktywności polegającej na obowiązku bardziej ścisłego współdziałania z dłużnikiem, a tym samym obowiązku odniesienia się do złożonej oferty. Tymczasem powódka nie wykazała, że poczynione zostało jakiekolwiek rozeznanie, co do propozycji pozwanego. W tym wypadku zaniechania powódki w kwestii udowodnienia, że oferta pozwanego nie zaspokajała uzasadnionego interesu poszkodowanych jako wierzycieli spowodowało, że strona powodowa powinna liczyć się z negatywnymi konsekwencjami zaniechania współpracy z pozwanym, o której mowa w art. 354 kc (por. wyrok SO w Łodzi z dnia 28 listopada 2016 r., sygn. akt XIII Ga 603/16).

Na podkreślenie zasługuje okoliczność, iż wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione (por. uchwała SN z dnia 24 sierpnia 2017 r., III CZP 20/17). W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że nie mogą być uznane za celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, które nie są konieczne do wyeliminowania negatywnego następstwa majątkowego w postaci utraty możliwości korzystania z uszkodzonego (zniszczonego) pojazdu, gdy następstwo to może być wyeliminowane – bez uszczerbku dla godnych ochrony interesów poszkodowanego – w inny, mniej uciążliwy dla dłużnika sposób. Jeżeli zatem ubezpieczyciel proponuje poszkodowanemu – we współpracy z przedsiębiorcą trudniącym się wynajmem pojazdów – skorzystanie z pojazdu zastępczego równorzędnego pod istotnymi względami pojazdowi uszkodzonemu albo zniszczonemu (zwłaszcza co do klasy i stanu pojazdu), zapewniając pełne pokrycie kosztów jego udostępnienia, a mimo to poszkodowany decyduje się na poniesienie wyższych kosztów najmu innego pojazdu, koszty te – w zakresie nadwyżki – będą podlegały indemnizacji tylko wtedy, gdy wykaże szczególne racje, przemawiające za uznaniem ich za „celowe i ekonomicznie uzasadnione”. W tym kontekście istotne znaczenie ma nie tylko równorzędność samego pojazdu, ale także dodatkowych warunków umowy, takich jak np. czas i miejsce udostępnienia oraz zwrotu pojazdu zastępczego czy też obowiązek wpłaty kaucji. Jeżeli istotne warunki wynajmu proponowanego przez ubezpieczyciela (we współpracy z przedsiębiorcą wynajmującym pojazdy) czynią zadość potrzebie ochrony uzasadnionych potrzeb poszkodowanego, nie ma podstaw, by obciążać osoby zobowiązane do naprawienia szkody wyższymi kosztami związanymi ze skorzystaniem przez poszkodowanego z droższej oferty. Odstępstwa od tej reguły nie uzasadniają drobne niedogodności o charakterze niemajątkowym, które mogą wiązać się np. z koniecznością nieznacznie dłuższego oczekiwania na podstawienie pojazdu zastępczego proponowanego przez ubezpieczyciela. Z uwagi na ciążący na ubezpieczycielu obowiązek szczególnej, podwyższonej staranności nie można też przypisać decydującego znaczenia czynnikowi w postaci szczególnego zaufania, jakie poszkodowany ma do kontrahenta, z którego usług chciałby skorzystać. Poniesienia wyższych kosztów nie uzasadnia również sama przez się prostota skorzystania z oferty najmu złożonej przez przedsiębiorcę prowadzącego warsztat naprawczy, w którym uszkodzony pojazd ma być naprawiany. Konieczność dodatkowego kontaktu z ubezpieczycielem – w praktyce zwykle telefonicznego – nie może być uznana za niedogodność, która uzasadnia poniesienie wyższych kosztów najmu. Co więcej, należy uznać, że w ramach ciążącego na poszkodowanym obowiązku minimalizacji szkody i współdziałania z dłużnikiem (ubezpieczycielem) mieści się obowiązek niezwłocznego zasięgnięcia informacji co do tego, czy ubezpieczyciel może zaproponować poszkodowanemu pojazd zastępczy równorzędny uszkodzonemu (zniszczonemu). Nie ma to nic wspólnego

z koniecznością poszukiwania przez poszkodowanego najtańszej oferty rynkowej najmu, nie jest bowiem istotne to, czy propozycja ubezpieczyciela jest najtańsza, lecz to, że jest przez niego akceptowana. Sąd Najwyższy podkreślił, że proponowana wykładnia nie eliminuje ani nie ogranicza przysługującej poszkodowanemu swobody wyboru kontrahenta, od którego najmie pojazd. Sprawia jedynie - ze względu na obowiązek zapobiegania zwiększeniu

rozmiarów szkody - że zawierając umowę na mniej korzystnych warunkach od proponowanych przez ubezpieczyciela, poszkodowany będzie zmuszony ponieść część związanych z tym kosztów. Przeciwno przedstawionemu stanowisku nie przemawia wystarczająco silnie przyjmowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że odpowiedzialnością ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej objęte są - jako „niezbędne i ekonomicznie uzasadnione” - koszty naprawy pojazdu ustalone według cen, którymi posługuje się swobodnie wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu, choćby odbiegały (były wyższe) od cen przeciętnych, jeżeli tylko odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku (por. zwłaszcza uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, i postanowienie SN z dnia 24 lutego 2006 r., III CZP 91/05). Trzeba zwrócić uwagę, że w przypadku kosztów naprawy pojazdu służących bezpośrednio wyeliminowaniu już istniejącej szkody majątkowej interes poszkodowanego podlega intensywniejszej ochronie niż w przypadku wydatków na najem pojazdu zastępczego, które nie służą wyrównaniu szkody - utrata możliwości korzystania

z rzeczy nie jest szkodą - lecz jedynie wyeliminowaniu negatywnych następstw majątkowych doznanych przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia (zniszczenia) pojazdu (por. uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11). W konsekwencji wymagania dotyczące pokrycia obu kategorii kosztów różnią się. O ile celowość

i ekonomiczność wydatków służących bezpośrednio restytucji (naprawie pojazdu) jest kontrolowana co do zasady tylko w wąskich granicach określonych w art. 363§1 zd. 2 kc,

o tyle w przypadku kosztów służących wyeliminowaniu negatywnych następstw majątkowych - jest samoistną, podstawową przesłanką warunkującą zakwalifikowanie tych wydatków jako szkodę (tak wyrok SO w Łodzi z dnia 30 maja 2018 r., XIII Ga 1126/17). Oczywiście poszkodowany nie ma obowiązku dokonać wynajmu pojazdu zastępczego według cen najniższych, czy też nawet średnich, przeciętnych na danym rynku, bowiem trudno oczekiwać od poszkodowanego dokładnego zapoznawania się z cenami rynkowymi przed dokonaniem wynajmu pojazdu. Jednakże nie może to oznaczać akceptowania roszczeń o zwrot każdego poniesionych faktycznie kosztów najmu, w sytuacji, gdy istniała realna możliwość wynajmu po stawkach znacznie niższych. Przy czym strona powodowa nie podważyła owej realności.

Niewątpliwie decyzja o wynajmie pojazdu zastępczego podjęta została autonomicznie

i dopiero po zakończeniu najmu skierowane zostało żądanie do ubezpieczyciela o zwrot wydatków, to jednak w realiach rozpoznawanej sprawy, w ramach zgodnej współpracy

z ubezpieczycielem jako dłużnikiem, swoją decyzję o odmowie najmu pojazdu zastępczego

w oparciu o ofertę złożoną przez pozwaną, strona powodowa winna oprzeć na przekonaniu, że była ona dla niej mniej korzystna, tak pod względem jakości jak i ceny tej usługi niż ta,

z której skorzystał poszkodowany. Tymczasem strona powodowa nie wykazała żadnych okoliczności, którymi kierowali się poszkodowani podejmując decyzję o odrzuceniu oferty pozwanej. Nie rozeznali tej oferty tak, co do warunków najmu, jak i nie porównali jej ceny

z innymi ofertami, a tym samym nie powódka wykazała, że zastosowanie wyższej stawki za faktycznie wynajęty pojazd zastępczy niż oferowany było uzasadnione.

Z powyższych względów zasadnym było ustalenie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w stawce 86,00 zł brutto na dobę, wykazanej przez stronę pozwaną jako uzasadniona.

Jak wskazano powyżej koszty najmu samochodu zastępczego winny obejmować tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu.

Zarzut pozwanego ubezpieczyciela, że poszkodowany, na którym spoczywał obowiązek zmniejszenia rozmiarów szkody (art. 354§2 kc, art. 362 kc i art. 826§1 kc), mógł wynajmować samochód w krótszym okresie czasu został potwierdzony w sporządzonej przez biegłego opinii.

Wskazany przez powódkę okres najmu pojazdu zastępczego nie znajduje uzasadnienia

w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem czas najmu pojazdu zastępczego w przypadku szkody częściowej, a więc gdy pojazd uszkodzony podlega naprawie w warsztacie samochodowym, obejmuje okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu. Okres ten obejmuje czas bezpośrednio przypadający na zgłoszenie szkody ubezpieczycielowi sprawcy szkody, a także czynności obejmujące likwidację szkody przez ubezpieczyciela, takie jak okres oczekiwania na kosztorys naprawy pojazdu po jego oddaniu do warsztatu naprawczego oraz jego akceptację przez ubezpieczyciela, a dalej także czas oczekiwania na zamówione części niezbędne do dokonania naprawy i czas rzeczywistej naprawy pojazdu po pozyskaniu wszystkich podzespołów do momentu gdy pojazd będzie całkowicie sprawny. Co więcej, ustalając czas uzasadnionego korzystania z pojazdu zastępczego bierze się pod uwagę również np. możliwości organizacyjne zakładu naprawczego związane z czasem oczekiwania pojazdu na naprawę z powodu spowodowanym kolejnością pojazdów oczekujących na naprawę w danym warsztacie, a także czas potrzebny uszkodzonym na dotarcie do warsztatu celem odbioru naprawionego pojazdu.

Po kolizji z dnia 26 marca 2018 r. samochód uszkodzony nadawał się do jazdy. Został oddany do naprawy dnia 17 kwietnia 2018 r. W tym okresie uszkodzeni winni byli poczynić starania o zamówienie części niezbędnych do naprawy uszkodzonego samochodu. Zaś zgodnie z opinią biegłego sporządzoną w sprawie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego związany z naprawą samochodu uszkodzonego wynosi 3 kolejne dni robocze po otrzymaniu wszystkich niezbędnych części zamiennych, zatem jak przyjął Sąd, od daty wstawienia go do warsztatu.

Z powyższych względów zasadnym było ustalenie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w stawce 86,00 zł brutto na dobę, wykazanej przez stronę pozwaną jako uzasadniona i za okres 3 dni, tj. w wysokości 258,00 zł brutto. Przy czym pozwana spółka w ogóle nie wypłaciła odszkodowania tytułem refundacji kosztów najmu pojazdu zastępczego. Z uwagi na powyższe powódce przysługiwało odszkodowanie w kwocie 258,00 zł brutto.

O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd orzekł w oparciu o art. 481§1 i 2 kc i 817§1 kc w związku z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r., poz. 2060 z późn. zm.), zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez uszkodzonego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W przedmiotowej sprawie powódka zgłosiła pozwanemu ubezpieczycielowi roszczenia z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w dniu 11 maja 2018 r. Dlatego też Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie po upływie 30 dni od daty zgłoszenia, zgodnie z żądaniem pozwu, o czym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu w pkt 1 sentencji wyroku.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd zasądził od pozwanego ubezpieczyciela na rzecz powódki kwotę 258,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 11 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałym zakresie, o czym orzekł w pkt 1 i 2 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 kpc, zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 120,00 zł obliczona zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. tj. z 2016 r., poz. 623 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 900,00 zł obliczone zgodnie z §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) i §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.), kwota po 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 1000), koszty opinii biegłego w łącznej wysokości 886,49 zł (przy czym strony uiściły zaliczkę na poczet opinii biegłego w kwocie po 1.000,00 zł) oraz koszty dojazdu świadka na rozprawę w wysokości 282,90 zł. Powódka poniosła koszty procesu w kwocie 1.480,24 zł, a pozwany w kwocie 1.360,24 zł –

łącznie 2.840,48 zł. Nadto Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Kaliszu poniósł tymczasowo koszty dojazdu świadka na rozprawę w wysokości 282,90 zł.

Pozwany ubezpieczyciel przegrał proces w 11%, zaś powódka w 89% i w takiej części winni ponieść jego koszty. Mając na względzie powyższe Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.047,79 zł tytułem zwrotu kosztów procesu od oddalonej części powództwa, o czym orzekł w pkt 3 sentencji wyroku.

Nadto, zgodnie z treścią art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 251,78 zł zaś od pozwanego kwotę 31,12 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (kosztów stawiennictwa świadka na rozprawie), o czym orzekł w pkt 4 i 5 sentencji wyroku.

Zaś zarządzeniem z dnia 02 września 2020 r. Przewodnicząca nakazał zwrócić pełnomocnikom stron kwotę po 556,75 zł tytułem nadpłaconej zaliczki na poczet kosztów opinii biegłego.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława